

Arrest

nr. 125 720 van 17 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Atchkhoi Martan, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

U bent gehuwd met O.K.. Jullie hebben vier kinderen samen.

Uw zoon B. werkte bij de verkeerspolitie.

Toen hij op een dag in november of december 2007 dienst deed aan een blokpost, verleende hij enkele mannen in camouflage uniformen vrije doorgang in de veronderstelling dat ze tot de ordediensten behoorden. Dezelfde dag vond er in de omgeving een terroristische aanslag plaats. Uw zoon vernam enige tijd later van een collega dat hij gezocht werd door de ordediensten. De mannen die hij had

doorgelaten waren blijkbaar rebellen en uw zoon werd ervan verdacht hiervan op de hoogte geweest te zijn.

Uw man besloot dat uw zoon beter kon overnachten bij een vriend. Dezelfde nacht vielen leden van ordediensten jullie huis binnen op zoek naar uw zoon. Ze sloegen uw man en uw andere zoon A.. Vervolgens namen ze hen mee.

U vluchtte het huis uit samen met uw dochter Am. en overnachtte in de tuin van uw bureu.

De volgende dag gingen jullie naar uw zoon B..

De vriend van uw zoon bracht u, uw zoon B., en uw dochter Am. met de wagen naar Ingoesjetië. Vandaaruit reisden jullie naar Noorwegen waar jullie asiel aanvroegen. Jullie asielaanvraag werd echter geweigerd.

Uw man en uw zoon A. werden na jullie vertrek door familieleden vrijgekocht.

Daarna slaagde uw familieleden er ook in om tegen betaling een overeenkomst te sluiten met de ordediensten opdat ze uw zoon B. niet meer zouden vervolgen.

In februari 2011 keerden u, uw zoon B., en uw dochter Am. vrijwillig terug naar Tsjetsjenië.

Uw zoon B. werd daarna nog regelmatig opgeroepen voor ondervraging, maar hij werd niet aangehouden.

Ongeveer drie of vier maanden na jullie terugkeer werd uw dochter Am. voor het eerst op straat aangesproken door onbekende personen. Vanaf dan gebeurde dit regelmatig. U dacht aanvankelijk dat ze uw dochter gewoon mooi vonden en vond dit geen probleem.

Na verloop van tijd vroegen deze personen haar echter waarom ze zich niet volgens de religieuze voorschriften kleedde en bedreigden ze haar ook. U werd ongerust en liet haar voortaan altijd samen met de hond naar school gaan.

In januari 2012 vertrok uw dochter op een morgen zoals gewoonlijk naar school. Een buurjongen kwam u en uw man echter waarschuwen dat haar hond dood langs de weg lag. Toen jullie gingen kijken, zag uw man dat de hond neergeschoten was. U probeerde uw dochter op haar gsm te bellen, maar u kon haar niet bereiken. Van haar leerkracht vernam u dat ze die dag niet op school was aangekomen. Samen met familieleden en kennissen begonnen jullie haar overal te zoeken zonder enig resultaat. Twee nachten later kwam er een zekere M.I., een medewerker van de lokale politie, bij jullie langs. Uw man had vroeger tijdens de oorlog zijn vader geholpen. M.I. stelde voor dat hij jullie dochter zou terugbrengen als jullie hem 50.000 euro zouden betalen. Hij gaf jullie enige bedenktijd en ging weg. Jullie vroegen hulp aan familieleden en slaagden er in om 30.000 euro in te zamelen. M.I. kwam dezelfde nacht nog terug en ging akkoord met dit bedrag. De volgende nacht bracht hij uw dochter naar huis.

Hij raadde jullie aan om zo snel mogelijk met jullie dochter te vertrekken. U en uw dochter Am. vertrokken de volgende ochtend al met de bus naar Saratov waar jullie bij uw oudste dochter verbleven. U wist niet wat er precies met Am. gebeurd was, omdat ze in shock was en u niets wilde vertellen. Uw familieleden regelden reispaspoorten voor jullie.

Op 15 januari 2012 reisde u samen met uw dochter Am. naar Polen waar jullie bij het oversteken van de grens werden tegengehouden door de Poolse autoriteiten.

U vroeg vervolgens asiel aan, maar wachtte een beslissing inzake uw aanvraag niet af.

U reisde verder naar België waar verschillende familieleden van u al jaren verblijven. U vroeg asiel aan op 14 februari 2013.

Op 22 maart 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing, omdat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Op 5 september 2013 diende u een tweede asielaanvraag in.

Na uw aankomst in België hebt u vernomen dat uw zoon B. spoorloos verdwenen is.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, het intern paspoort van uw dochter Am., uw huwelijksakte, de geboorteaktes van u en uw dochter Am., een medisch attest van uw dochter Am., en kopies van identiteits- en verblijfsdocumenten van uw familieleden in België.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde)

beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u en uw familieleden er vervolgd werden door de autoriteiten.

U stelde dat jullie problemen begonnen zijn toen uw zoon B. ten onrechte beschuldigd werd van samenwerking met rebellen.

Omwille van zijn problemen bent u eind 2007 voor de eerste keer uw land ontvlucht en hebt u in Noorwegen asiel aangevraagd. Na uw terugkeer naar Tsjetsjenië begin 2011 werd uw zoon B. regelmatig meegenomen door de ordediensten voor ondervraging.

Uw dochter Am. werd lastiggevalen door onbekende personen en werd ook ontvoerd. Na uw vertrek uit uw land is uw zoon B. spoorloos verdwenen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/10/2013, p. 3, 4, 8, 11, 12, 13, 14).

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u na uw aankomst in België op 15 februari 2012 nog tot 14 februari 2013 hebt gewacht alvorens een asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten in te dienen.

Het feit dat u na uw aankomst in België dan nog ongeveer een jaar gewacht hebt alvorens hier een asielaanvraag in te dienen, is volgens het Commissariaat-generaal een zeer duidelijke indicatie dat u internationale bescherming niet (dringend) noodzakelijk achtte.

Bijgevolg doet dit op zeer ernstige wijze afbreuk aan de aannemelijkheid van uw beweerde vervolgingsvrees.

In de eerste plaats aangaande uw actuele vrees met betrekking tot uw dochter Am., aangezien haar problemen de reden waren voor jullie vertrek in februari 2012.

Maar ook uw actuele vrees aangaande uw zoon wordt hierdoor reeds ernstig ondermijnd, aangezien u zijn verdwijning situeert enkele maanden na uw aankomst in België (vragenlijst CGVS, punt 5), en u alsnog verschillende maanden wacht om ook voor dit tweede aspect van uw vrees internationale bescherming aan te vragen.

U werd geconfronteerd met uw zeer laattijdige asielaanvraag.

U beweerde dat u gewoon wilde afwachten tot de situatie beter zou worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/10/2013, p. 10-11), wat echter geen aannemelijke uitleg biedt voor uw laattijdige asielaanvraag.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming inroept, mag namelijk redelijkerwijs worden verwacht dat hij met bekwame spoed bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Deze vaststelling knelt des te meer, aangezien u reeds ervaring had met het vragen van internationale bescherming, en tevens zeer veel familieleden in België hebt die eerder eveneens asiel hadden aangevraagd.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal enkele opmerkelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw zoon B. voor de inval in jullie huis eind 2007 al twee keer voor ondervraging werd meegenomen door de ordediensten. Tijdens deze ondervragingen werd hij zwaar geslagen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/10/2013, p. 3).

In uw tweede gehoor stelde u daarentegen in strijd met voorgaande verklaringen dat u niet wist of de ordediensten uw zoon voor de inval al dan niet ondervraagd hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2014, p. 6).

Toen u later tijdens uw tweede gehoor met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat uw zoon voor de inval in jullie huis wel werd meegenomen door de ordediensten.

Toen u er vervolgens op werd gewezen dat u eerder tijdens hetzelfde gehoor toch andere verklaringen had afgelegd, stelde u dat u de vraag dan misschien verkeerd begrepen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2014, p. 10).

Aangezien de vraag of uw zoon in die periode al dan niet werd meegenomen bij het begin van dit gehoor toch meerdere keren geherformuleerd werd en uw antwoorden ook telkens duidelijk waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2014, p. 6), is deze uitleg niet overtuigend.

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook gehandhaafd.

Voorts kan worden opgemerkt dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande de overeenkomst die door uw familieleden werd afgesloten met de vervolgers van uw zoon B..

Zo kon u behalve het feit dat ze hen 20.000 euro betaald hebben, verder geen enkele concrete informatie verschaffen aangaande deze overeenkomst. U kon namelijk niet zeggen welke stappen uw familieleden hiervoor ondernomen hebben, aan wie ze dat geld precies betaald hebben, en welke verdere afspraken er gemaakt werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2014, p. 6).

Gezien u omwille van de problemen van uw zoon B. de eerste keer uw land ontvlucht bent en u later juist omwille van die overeenkomst besloten hebt dat het veilig was om terug te keren naar uw land (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/10/2013, p. 3, 4, 12), is het niet aannemelijk te noemen dat u dan zo weinig op de hoogte bent hiervan.

Verder legde u ook erg vage verklaringen af met betrekking tot de verdwijning van uw zoon B. na uw vertrek uit het land.

Zo kon u niet zeggen wanneer hij precies verdwenen is.

U stelde enkel dat u het nieuws van zijn verdwijning ongeveer zeven of acht maanden geleden heeft vernomen. Behalve dat hij werd meegenomen door de ordediensten, kon u verder geen informatie geven aangaande de precieze omstandigheden van zijn verdwijning (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2014, p. 3, 7).

U stelde dat uw familieleden na de verdwijning van uw zoon verschillende pogingen ondernomen hebben om hem te zoeken, maar behalve dat ze aangifte gedaan hebben bij de politie, kon u hierover ook maar weinig concrete informatie verschaffen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/10/2013, p. 13, 14).

Gezien uit uw verklaringen gebleken is dat u in België nog regelmatig contact hebt met uw man (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/04/2014, p. 2), is het weinig aannemelijk dat u over de verdwijning van uw zoon niet meer informatie kan geven. U stelde weliswaar dat u het nieuws van zijn verdwijning niet van uw man zelf hebt vernomen en dat uw man u geen details verteld heeft om u niet bezorgd te maken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2014, p. 10, 11).

Gezien het echter uw zoon betreft en ook gezien u omwille van zijn problemen toch vreest voor uw veiligheid en voor die van uw gezinsleden, mag redelijkerwijs minstens verwacht dat u zich dan zou trachten verder te informeren over zijn verdwijning.

De vastgestelde tegenstrijdige, incoherente, en vage verklaringen hebben betrekking op essentiële elementen in uw asielrelaas, met name de problemen van uw zoon B. en waarop u zich baseert voor uw asielaanvraag, en doen bijgevolg en bijkomend ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

Gezien u de problemen van uw zoon linkt aan de problemen van uw dochter (u vermoedt dat de ontvoering van uw dochter Am. rechtstreeks verband houdt met de problemen van uw zoon B. met de ordediensten) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2014, p. 3, 4), ondermijnen deze ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw zoon B. bijkomend uw verklaringen rond de problemen en vrees aangaande uw dochter Am., welke omwille van de hoger geschetste laattijdige asielaanvraag reeds als niet aannemelijk diende te worden beschouwd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw dochter Am., uw huwelijksakte, alsook de geboorteaktes van u en uw dochter Am. bevatten louter persoonsgegevens van u en uw dochter die hier niet in twijfel worden getrokken.

Het medisch attest van uw dochter Am. kan bovenstaande vaststellingen evenmin in positieve zin wijzigen. In het attest wordt weliswaar verwezen naar de ontvoering van uw dochter als oorzaak van haar psychische problemen, maar er dient beklemtoond te worden dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch dat hij nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen die de oorzaak vormen van deze psychische problemen, zodat het medische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u beweerde vervolgingsfeiten.

De kopies van de identiteits- en verblijfsdocumenten van uw familieleden in België bevatten geen informatie die uw beweerde vervolgingsproblemen kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 maart 2014 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *"beginselen van behoorlijk bestuur"* en van het *"verbod van willekeur"*.

Zij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State en poneert dat *"Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen"*.

Zij benadrukt dat *"de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden"*.

Verzoekster laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat zij later *"een completer verhaal"* zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens haar te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

Verzoekster meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker *"verwijst naar derden en ook hun naam geeft"*, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *"net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn"*.

Volgens verzoekster kan haar niet ten kwade worden geduid dat zij zich in haar land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing *"een vast systeem"* wordt gehanteerd waarbij voor mensen uit Tsjetsjenië, wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoekster.

Verzoekster klaagt aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij *"ten zeerste getraumatiseerd is"* door hetgeen gebeurd is.

Het feit dat zij *"van niet alles op de hoogte is"* kan volgens haar niet tegen haar gebruikt worden, *"temeer er door verzoekster telkens een plausibele uitleg is gegeven geworden"*.

In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de *"beginselen van behoorlijk bestuur"*.

Zij stelt de tegen haar opgeworpen elementen niet te aanvaarden; zij laat gelden dat zij in de mate van het mogelijke, geantwoord heeft op de vragen die haar tijdens het verhoor werden gesteld, maar meent dat zij *"uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten"*.

Verzoekster laat gelden dat *"alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten"* en dat het een *"essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden"*.

Verzoekster ontwikkelt een argumentatie (zie het verzoekschrift, p. 6) *“inzake de voorgelegde convocatie” (sic)* en *“inzake beweerde tegenstrijdigheid inzake eerdere convocaties” (sic)*.

Aangaande haar laattijdige asielaanvraag, legt zij uit dat zij aanvankelijk niet de intentie had om in België te blijven maar dat zij hier te weten kwam dat de problemen in haar land van herkomst zich bleven opstapelen en dat haar zoon, B. verdwenen was; zij stelt dat zij *“kort nadat zij vernam dat haar zoon was verdwenen”* een asielaanvraag indiende.

Wat de ondervragingen en mishandelingen van haar zoon B. betreft, laat zij gelden *“dat zij telkens hetzelfde heeft gezegd”* en dat eventuele tegenstrijdigheden *“in de eerste plaats te maken (hebben) met de tolk en slechte vertaling, want verzoekster weet dat er gebeurd is en zij heeft telkens hetzelfde gezegd”*. Zij wijst er nog op dat zij tijdens haar gehoor *“ten zeerste getraumatiseerd was en tot op heden nog steeds is door het feit dat haar zoon verdwenen is”*.

Wat de overeenkomst betreft, stelt verzoekster dat zij *“heeft verklaard wat zij weet”*, maar dat in de cultuur van haar land van herkomst alles beslist wordt door mannen die geen uitleg of verantwoording aan hun vrouwen verschuldigd zijn: zij legt uit dat het voor haar dan ook niet mogelijk was *“om zomaar alle details te gaan opvragen”*.

Zij stelt dat zij de verdwijning van haar zoon, vernomen heeft van haar familieleden, in de eerste plaats van haar man *“die evenwel niet veel daarover wil zeggen”* en waaraan zij, omwille van de plaatselijke cultuur, geen uitleg kan vragen.

Verzoekster benadrukt verder dat de problemen van haar dochter Am. niets te maken zouden hebben met de problemen van haar zoon B. met de ordediensten; zij legt uit dat haar dochter in de problemen kwam door haar kledij en westerse opvoeding, en dat haar zoon B. vermoedelijk daardoor in de problemen is gekomen en ondertussen spoorloos verdwenen is; volgens verzoekster zijn de recente problemen van B. aldus vermoedelijk te wijten aan de problemen van Am. Zij wijst er nog op dat zij en haar dochter Am. last hebben *“van zeer veel stress”*.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Zij benadrukt dat in Tsjetsjenië tot op heden veel mensenrechtenschendingen voorkomen.

Zij wijst er dan ook op dat de situatie in Tsjetsjenië steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is verzoekers leven ten zeerste in gevaar.

Zij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit *“de Kaukasus-republieken”* die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgving.

Verder verwijst verzoekster naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit grondig moet onderzoeken.

Zij is van oordeel dat van haar niet kan verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *“fair-play”*- beginsel.

Zij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoekster werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

Zij meent dat de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat zij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid.

Naar verzoeksters mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonst dat zij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijst zij naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar haar persoonlijke situatie.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing *“gegrond te verklaren”*.

2.1.2. Stukken

Bij een aangetekend schrijven van 12 maart 2014 legt verzoekster een fotokopie van brief neer, *“Onafhankelijk Informatieanalyse Agentschap “Objectieve” ondertekend door de directeur van de “Objectieve”, S.Kh.B., lid van de Expertenraad inzake Mensenrechten”*, die volgens haar haar verklaringen integraal bevestigt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gelet op (i) de vaststelling dat verzoekster na haar aankomst in België op 15 februari 2012 nog tot 14 februari 2013 heeft gewacht alvorens een asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten in te dienen; (ii) verzoeksters tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de ondervragingen van haar zoon B. vóór de inval in hun huis eind 2007 (zie het verhoorverslag van 23 oktober 2013, p. 3; zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 6); (iii) verzoeksters onaannemelijk vage verklaringen aangaande de overeenkomst die door haar familieleden werd afgesloten met de vervolgers van haar zoon B. (zie het verhoorverslag van

21 januari 2014, p. 6); (iv) verzoeksters vage verklaringen met betrekking tot de verdwijning van haar zoon B. na haar vertrek uit het land (zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 3, 7; zie het verhoorverslag van 23 oktober 2013, p. 13, 14).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij aanvankelijk niet de intentie had om in België te blijven, maar dat zij pas hier te weten kwam dat de problemen in haar land van herkomst zich bleven opstapelen en dat zij *“kort nadat zij vernam dat haar zoon was verdwenen”*, een asielaanvraag indiende, wijst de Raad erop van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster op 27 september 2013 op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar zoon sinds *“vijf maanden”* spoorloos was en dat zij op 23 september 2013 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar zoon *“vijf of zes maanden geleden”* verdwenen is.

De uitleg in haar verzoekschrift dat zij *“kort nadat zij vernam dat haar zoon was verdwenen”* een asielaanvraag indiende, doet derhalve de waarheid geweld aan gezien dit incident, volgens haar verklaringen, heeft plaatsgevonden ná haar asielaanvraag in België op 14 februari 2013.

Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is hoe dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

Waar verzoekster, aangaande de ondervragingen en mishandelingen van haar zoon B., in haar verzoekschrift laat gelden *“dat zij telkens hetzelfde heeft gezegd”* en dat eventuele tegenstrijdigheden *“in de eerste plaats te maken (hebben) met de tolk en slechte vertaling, want verzoekster weet dat er gebeurd is en zij heeft telkens hetzelfde gezegd”*, wijst de Raad erop dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, zoals samengevat werd weergegeven in de bestreden beslissing, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd trouwens aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep, waarop zij bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag van 23 oktober 2013, p. 1; zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 1) en werd er aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden (zie het verhoorverslag van 23 oktober 2013, p. 1; zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 2); na het verhoor werd opnieuw gevraagd of zij de tolk goed begrepen had, waarop zij nogmaals bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag van 23 oktober 2013, p. 15; zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 11); zij kreeg ten slotte nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar zij heeft naar aanleiding van de communicatie met de tolk geen enkele opmerking gemaakt (zie het verhoorverslag van 23 oktober 2013, p. 16; zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 12).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, in het verzoekschrift eenvoudigweg te stellen dat tegenstrijdigheden *“in de eerste plaats te maken (hebben) met de tolk en slechte vertaling”*.

Verzoekster toont aldus niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met haar eerder afgelegde verklaringen; bovenstaande incoherenties aangaande de ondervragingen en mishandelingen van haar zoon B. blijven onverkort van kracht en keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een nauwkeurige, correcte en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wat haar vage verklaringen omtrent de overeenkomst en de verdwijning van haar zoon betreft, aanvoert dat zij *“heeft verklaard wat zij weet”*, dat in de cultuur van haar land van herkomst alles beslist wordt door haar man die haar geen uitleg of verantwoording verschuldigd is, dat haar man *“evenwel niet veel daarover wil zeggen”* en dat het voor haar dan ook niet mogelijk was *“om zomaar alle details te gaan opvragen”*, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het opwerpen van ongestaafde beweringen over *“de plaatselijke cultuur van haar land van herkomst”* wat geen dienstig verweer uitmaakt.

Bovendien antwoordde verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal, op de vraag waarom zij over de verdwijning van haar man niet gepraat heeft met haar familie, dat haar man de details niet durfde te vertellen omdat hij haar wilde sparen (zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 10-11); zij maakte aldus geen melding van het feit dat het voor haar niet mogelijk was *“om zomaar alle details te gaan opvragen”* om reden dat zoals het verzoekschrift voorhoudt in de cultuur van haar land van herkomst alles beslist wordt door de mannen en dat deze geen uitleg of verantwoording verschuldigd is aan zijn vrouw.

Op de vraag naar meer informatie aangaande de overeenkomst, antwoordde verzoekster tijdens haar verhoor dan weer enkel *"Ik was er niet"* (zie het verhoorverslag van 21 januari 2014, p. 6).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kan inderdaad worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft, gezien het in de eerste plaats immers aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Het is aan verzoekster om een coherent en consistent asielrelaas te debiteren.

Verzoeksters vage verklaringen omtrent de overeenkomst en de verdwijning van haar zoon en haar nalatigheid om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van haar relaas.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden met het feit dat zij *"ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is"*, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn haar belevenissen correct en geloofwaardig te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De argumentatie in het verzoekschrift (zie p. 6) *"inzake de voorgelegde convocatie"* (sic) en *"inzake beweerde tegenstrijdigheid inzake eerdere convocaties"* (sic), heeft volgens de Raad niets met haar relaas te maken geen verzoekster geen convocatie heeft neergelegd en de beslissing dienaangaande evenmin iets vermeldt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, alsook verwijst naar *"recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"* -die niet worden bijgevoegd-, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De brief van 05.02.2014, ref. nr. 0-11, die bij aangetekend schrijven van 12 maart 2014 aan de Raad werd toegezonden, die volgens de vertaling uitgaat van *"Onafhankelijk Informatieanalyse Agentschap "Objectieve", ondertekend door de directeur van de "Objectieve", S.Kh.B., lid van de Expertenraad inzake Mensenrechten"*, betreft een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dergelijk stuk door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Bovendien blijkt dat deze brief kennelijk naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoekster opgesteld werd *"Daarom vragen wij aan de migranteninstanties van het Koninkrijk België hulp te bieden aan K.M. en haar het vluchtelingenstatuut te verlenen"*, duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont en aldus het asielrelaas van verzoekster niet kan staven, temeer gezien een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Ten slotte blijkt uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan zijn verweernota, dat in Rusland alle documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

De voorgelegde brief kan de geloofwaardigheid van verzoekster dan ook helemaal niet herstellen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen in Tsjetsjenië benadrukt, alsook verwijst naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd-, stelt de Raad vast dat deze ongestaafde beweringen geen afbreuk doen aan voornoemde informatie en geenszins aantonen dat er in haar land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden

zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat zij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE